

РЕШЕНИЕ

№ 25341

гр. София, 23.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **4108** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на З. Д. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM- 2103467/21.03.2026г., издадена от инспектор към 02 РУ, Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП на З. Д. С. е наложена принудителна административна мярка, в качеството му на собственик- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

В жалбата се релевират доводи, че в производството по издаване на оспорената заповед са допуснати нарушения на материалноправни разпоредби, нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона, основанията за отмяна по чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Оспорва се приетата от органа фактическата обстановка, че е отказал да бъде тестван с доказателствен анализатор за следи от употреба на алкохол. Твърди, че не е отказвал да бъде тестван, а съдействал изцяло на служителите на МВР. Според жалбоподателя непълното установяване на елементи от фактическата обстановка е довело и до неправилно прилагане на материалния закон, което е довело и допуснатите нарушения на материалноправни разпоредби. Освен това се поддържа, че заповедта е издадена и при несъответствие с целта на закона. Моли съда да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна. Претендират се и разноски.

Жалбоподателят в съдебно заседание, редовно призован, лично и чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. В хода по същество се сочи, че от доказателствата по делото не се потвърждават твърденията за фактическото поведение на жалбоподателя, изразяващо се в отказ

да съдейства и да бъде тестван за употреба на алкохол и упойващи вещества, с оглед на което заповедта се явявала незаконосъобразна.

Ответникът – инспектор към 02 РУ- Столична дирекция на вътрешните работи в с.з., чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Поддържа представените писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 21.03.2026 г. е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM- 2103467/21.03.2026г., от инспектор към 02 РУ, Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП на З. Д. С. е наложена принудителна административна мярка, в качеството му на собственик- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца, въз основа на АУАН серия GA, номер: 4088965, за това че на 20.03.2026 г. около 23,59 ч. в [населено място], по [улица], с посока за движение от ул. Д. Г. към ул. Старата воденица, управлявал личния си лек автомобил Пежо 307, с рег. № С А 636 РК, като при извършена полицейска проверка на [улица], след подробно проведен инструктаж за работа с Дрегер АЛКОТЕСТ 7510 с инвентарен номер А.-0138 и А.- 0144, водачът направил няколко опита и всичките с недостатъчен обем на въздух, защото „след захапване на муцука същият го захапваше отстрани и не вкарваше достатъчно въздух и в двете устройства, а въздуха излизаше извън муцука. Водачът не е споменавал за здравословни проблеми. След това категорично отказа да бъде тестван с техническо средство АлкоТест дрегер 7510 за установяване наличието на употреба на алкохол. Водачът отказа и да бъде тестван с доказателствен анализатор, находящ се в ОПП- СДВР. Водачът е уведомен за започване на ЗППАМ. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 314927 с направление УМБАЛ „СВ. А.“ и 7 бр. холограмни стикери с номер А133985. Водачът е сам в автомобила.“.

По делото не се спори, че жалбоподателят не се е явил в медицинското заведение и не е дал кръвна проба за изследване.

Приети по делото са писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка.

Разпитан в качеството на свидетел К. Л. сочи, че жалбоподателят е баща на приятелката му Е. и отишъл с нея, тъй като баща ѝ се обадил, че бил спрян за проверка. В показанията си описва, че не е свидетел на проверката и когато отишъл там на място „мисля, че полицейските служители му предложили да бъде тестван за алкохол“. Свидетелят излага твърдения, че няма спомен жалбоподателят да е отказвал проверка и заявява: „...по- скоро нещо не работеха апаратите за проверка“, което С. изложил във възраженията си.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от органа, съобразно преследваната от закона цел. Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР са оправомощени длъжностните лица от СДВР, които да издават заповеди за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП – държавни служители от отдел Пътна полиция при СДВР – полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и доколкото процесната заповед е издадена от полицейски инспектор 02 РУ- СДВР, то същата се явява издадена от компетентен орган.

В оспорвания административен акт подробно са описани фактическите положения, подведени под съответните правни основания, послужили за издаване на оспорваната заповед. В случая, оспореният ИАА е издаден въз основа на акт за установяване на административно нарушение, изрично посочен, съдържащ описание на фактическата обстановка, включително досежно дата, място, субект, елементи на деянието, съставляващо административно нарушение, за което на лицето е образувано административнонаказателно производство. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно- чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. Детайлно е описано в заповедта и конкретното поведение на водача, включително начина, по който се е опитал да даде безрезултатно проба с алкотест дрегер, а именно: „след ухапване на мущука същият го ухапваше от страни и не вкарваше достатъчно въздух и в двете устройства, а въздуха излизаше извън мущука.“, което по никакъв начин не е обусловено от наличие на обективни причини от здравословно естество. Няма спор и че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да даде кръвни изследвания, въпреки редовно връчен му талон. Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Предвид изложеното следва да се приеме, че не е налице допуснатото нарушение на административнопроизводствените правила, което да обосновава отмяната на оспорения акт.

Съдът в настоящия състав намира, че в изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства и ги е описал подробно. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК.

По същество, съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, регистрацията на пътно превозно средство се прекратява на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози – за срок от 6 месеца до една година; действието на принудителната административна мярка се прекратява, когато превозното средство е конфискувано или отнето в полза на държавата.

Цитираната разпоредба съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната.

В процесния казус мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от посочените по-горе хипотезите. В същата, основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества.

По делото не се спори, че жалбоподателят е имал качеството на водач по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДвП. Същият оспорва, че фактически е отказал да бъде изпробван за алкохол. В тази връзка подробно в заповедта е описан начинът, по който жалбоподателят се опитвал да даде проба, което очевидно няма как да доведе до годна проба. Съдът намира, че доколкото не установи техническа неизправност на средството за контрол /алкотест дрегер/, включително е отказал да изпробван в доказателствен анализатор в ОПП- СДВР, както и не се установяват медицински причини, сочещи на обективна невъзможност да спази инструкциите на полицейските органи, на фона и на липсата на доказателства да даде кръвна проба, правилно органът е приел, че се касае за отказ на субекта да бъде изпробван за употреба на алкохол. Тези изводи не се разколебават по никакъв начин от гласните доказателствени средства- показанията на свидетеля Л..

С оглед изложеното, съдът приема, че безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "б" ЗДвП –прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, а именно - отказ на водач на МПС да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол. При установеното с АУАН нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по делото ПАМ. С оглед изложеното оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер- да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). За приложената в случая ПАМ,

както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението - отказ за извършване на проверка за употреба на алкохол и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ. Относно срока на мярката, следва да се отбележи, че с процесната заповед административният орган е определил минималния срок от 6 месеца, като с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Оспорената заповед съдът намира за съразмерна и съответна на преследваната от законодателя легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата.

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсулт, на основание субсидиарното приложение на чл. 78, ал. 8, във вр. с ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в размер на 200 лева /102.26 евро/. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административният съд С. град, Трето отделение, 73- и състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. Д. С. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ- 2103467/21.03.2026г., издадена от инспектор към 02 РУ, Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.2а, б.“б“ от ЗДвП на З. Д. С. е наложена принудителна административна мярка, в качеството му на собственик- прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА З. Д. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, възнаграждение за юрисконсулт в размер на 102.26 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.